

העולם. ובאתרא דא שראן ברכאן. (ואתמר).
ואי תימא (תהלים קלג) פטל חרמון שיורד על
הררי ציון ולא כתיב שמן אלא טל.
אלא איהו שמן ואיהו טל. ההוא טל איהו
דאטיל קדשא בריך הוא ממשחא עלאה.
דההוא שמן נפק לסטרא דימינא.

תרין אנון יין ושמן. ואזלו לתרין סטרין. יין
לסטור שמאלא שמן לסטור ימינא.
ומסטרא דימינא נפקי ברכאן לעלמא ומתמן
אתמשה מלכותא קדישא ובגין דשמן הוה
אתתקן לתתא בקדמיתא, שמן אזדמן לעילא
אריקו דברכאן.

תא חזי, מאתערוותא (דף פ"א ע"ב) דהאי שמן
דלעילא קאי לארקא על דוד ושלמה
לאתברא (על) בנוי. מנא לן דכתיב ויעמד
השמן. כתיב הכא ויעמד. וכתיב התם (ישעיה
א) שורש ישי אשר עומד לגס עצמים.

תא חזי, משלחן דלחם הפנים דברכאן
נפקין מתמן ומזונא לעלמא, לא בעי
לאשתפחא ריקניא אפלו רגעא חדא, בגין
דלא יסתלקון ברכאן מתמן, אוף הכי לא
מברכין על שלחן ריקניא, דהא ברכאן
דלעילא לא שריין על שלחן ריקניא.

תא חזי, מה כתיב אני לדודי ועלי תשוקתו,
אני לדודי בקדמיתא ולבתי ועלי
תשוקתו. אני לדודי לאתקנא ליה דוכתא
בקדמיתא. ולבתי ועלי תשוקתו. דבר אחר
אני לדודי. דהא תנינן שכינתא לא אשתפחת
עמהון דחייביא, פיון דאתי בר נש
לאתדפאה ולמקרב גבי דקדשא בריך הוא
כדין שכינתא שריא עליה. דהא הוא דכתיב
אני לדודי בקדמיתא, ועלי תשוקתו לבתי.
אתי בר נש לאתדפאה מדפאין ליה.

הנה שורות הברכות. (ויחבאר).
ואם תאמר, (שם) פטל חרמון
שיורד על הררי ציון, ולא כתוב
שמן אלא טל? אלא הוא שמן
והוא טל. אותו הטל הוא שהטיל
הקדוש ברוך הוא מהשמן
העליון. שאותו השמן יוצא לצד
הימין.

שנים הם - יין ושמן, והלכו לשני
צדדים - היין לצד שמאל, והשמן
לצד ימין. ומצד הימין יוצאות
ברכות לעולם, ומשם נמשחת
המלכות הקדושה. ומשום
שהשמן היה נתקן למטה
בראשונה, השמן מזמן למעלה
הרקת הברכות.

בא ראה, מההתעוררות של
השמן הנה שלמעלה בא להריק
על דוד ושלמה להתברך (על) בנו.
מנין לנו? שכתוב ויעמד השמן.
כתוב פאן ויעמד, וכתוב שם
(ישעיה יא) שורש ישי אשר עמד לגס
עמים.

בא ראה, משלחן של לחם
הפנים, שמשם יוצאות הברכות
ומזון לעולם, לא צריך שימצא
ריק אפלו רגע אחד, כדי שלא
יסתלקו משם הברכות. אף כף לא
מברכים על שלחן ריק, שהרי
הברכות שלמעלה אין שורות על
שלחן ריק.

בא ראה מה כתוב, אני לדודי
ועלי תשוקתו. אני לדודי
בתחלה, ואחר כף ועלי תשוקתו.
אני לדודי לתקן לו מקום
בתחלה, ואחר כף ועלי תשוקתו.
דבר אחר אני לדודי, שהרי שנינו
ששכינה לא נמצאת עם הרשעים.
פיון שבא האדם להטהר
ולהתקרב לקדוש-ברוך-הוא, אז
השכינה שורה עליו. והוה שפתיב
אני לדודי - בהתחלה, ועלי
תשוקתו - לאחר מכן. בא האדם
להטהר - מטהרים אותו.